

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Alza.cz a. s.**
sídlem Jankovcova 1522/53, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Steinwichtem
sídlem Hlavní 2725/153, 141 00 Praha 4 - Záběhlice

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 04. 2019 č. j. ČOI
50816/19/O100/4000/19/Bal-Št, ve věci pokuty za přestupek

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého, České obchodní inspekce ze dne 20. 12. 2018, č. j. 1257 R-40/18/Vác/Inf, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za porušení ust. § 1 odst. 1 písm. c) zákona č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě, v platném znění (dále jen „zákon o prodejní době“), jehož se žalobkyně dopustila tím, že ve své provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m², prodala zboží ve státní svátek dne 28. 9. 2018.
2. V podané žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:
 - 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť skutkový stav zjištěný prvostupňovým správním orgánem při kontrole dne 28. 9. 2018 v provozovně žalobkyně neodpovídá skutečnosti, a vzbuzuje přinejmenším důvodné pochybnosti o stavu věci tak, jak jej zjistil inspektorát České obchodní inspekce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“). Inspektoři v průběhu kontroly uzavřeli kupní smlouvu distančním způsobem, přičemž okamžik uzavření kupní smlouvy se pojmově shoduje s pojmem prodej. V prostorách provozovny bylo zboží pouze vydáno. Není rozhodující, na jakém místě se inspektoři v okamžiku objednání zboží nacházeli, rozhodující je, že objednávka byla provedena přes internet, tj. distančním způsobem. Stejně tak mohla být učiněna z jakéhokoli jiného místa s přístupem k internetu (např. veřejné prostranství, kavárna apod.), což by z tohoto místa nečinilo místo prodeje. Dále žalobkyně namítla, že výměra podlahové plochy ani prodejní plochy tak, jak se ji inspektorát pokouší nesprávně vykládat, nebyla v rozhodné době zjištěna, ani prokázána, ale pouze tvrzena.
 - 2) Napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku chybného výkladu zákona o prodejní době, resp. chybné interpretace spojení „prodej v maloobchodě a velkoobchodě“. Správní orgány obou stupňů zastávají chybný názor, že pojmu „výdej zboží“ odpovídá pojem „prodej zboží“, a proto dovodily, že výdej zboží je na základě zákona o prodejní době ve vymezených dnech zakázán. Žalovaná nesprávně označuje výdejny internetových obchodů za prodejny. V případě internetových obchodů však podle žalobkyně lze pod pojem „prodej“ podřadit pouze samotný akt uzavření kupní smlouvy, nikoliv veškeré jednání s tím spojené, včetně výdeje zboží. Podle žalobkyně se zákon o prodejní době nemůže vztahovat na internetové obchody a jejich výdejny, neboť pod pojem „prodej“ nelze podřadit pouhý výdej zboží kupujícímu. Výdej zboží je pouze jednou z fází prodeje, resp. jedním z mnoha způsobů doručení zboží. Kupní smlouva je uzavírána distančním způsobem po síti Internet mimo kamenné provozovny žalobkyně. Výdej zboží lze uskutečnit více způsoby, např. kurýrem zásilkové služby, výdejem zboží na poště, prostřednictvím AlzaBoxu žalobkyně, v maloobchodní prodejně s plochou menší než 200 m² či na jiném místě, které je vyňato ze zákazu prodeje ve smyslu ust. § 1 odst. 3 zákona o prodejní době. Žalobkyně má za to, že výklad, který považuje výdejní místa internetových obchodů za prodejny, by vyloučil aplikaci úpravy distančních smluv a souvisejících ochranných ustanovení na internetové obchody a detailněji uvádí odlišnosti internetového prodeje zboží od off-line maloobchodního prodeje zboží. V provozovnách žalobkyně je sice zboží také vystaveno, ale možnost jeho přímého zakoupení (bez předchozího uzavření kupní smlouvy distančním způsobem) je výjimkou. Místo pro přímý prodej zboží v provozovně žalobkyně pak zaujímá prostor o výměře 32,9 m², a proto na něj dopadá

výjimka podle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době. Žalobkyně dále namítla nesprávnou interpretaci zákona o prodejní době žalovanou, pokud užívá teleologické metody výkladu, neboť argumentovat úmyslem zákonodárce lze teprve v okamžiku, kdy si standardní výkladové metody vzájemně odporují. Žalobkyně trvá na tom, že na předmětné provozovně došlo toliko k výdeji zboží a za místo prodeje je nutno považovat místo uzavření kupní smlouvy. Pojem „prodej“ ve smyslu ust. § 1 odst. 1 zákona o prodejní době musí být vykládán tak, že se týká pouze uzavírání kupních smluv v kamenné prodejně, popř. situací, kdy se veškeré fáze prodeje odehrávají v kamenné prodejně.

- 3) Žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nezákonné také s ohledem na protiústavnost interpretace pojmu „prodejní plocha“ ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku podle § 1 odst. 1, 3 písm. a) zákona o prodejní době. Žalovaná vycházela z definice prodejní plochy dle nařízení Komise Evropské unie (dále jen „EU“) č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009 (dále jen „Nařízení“), jímž je prodejní plocha definována jako *„odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavené zboží, tj. celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady a plocha za prodejními pulty, kterou používají prodáváci. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory.“* Aplikaci Nařízení žalobkyně považuje za užití analogie ve svůj neprospěch, což je ve správním trestání nepřipustné, neboť v jejím důsledku dochází k porušení zásady správního trestání *nullum crimen sine lege stricta*. Definice prodejní plochy, kterou žalovaná použila, nezohledňuje, zda na dané ploše dochází k přímému prodeji zboží či nikoliv. Jediným ústavně konformním výkladem pojmu „prodejní plocha“ je restriktivní výklad, který za prodejní plochu považuje pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi, nikoliv prostory, jež jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné. Žalovaná provedla výpočet celkové podlahové plochy provozovny žalobkyně, nikoliv prodejní plochy. Většina plochy provozovny však slouží k předvádění výrobků, příjmu a vyřizování reklamací zákazníků internetového obchodu a jako výdejna zboží.
- 4) Uložená pokuta je zjevně nepřiměřená, neboť žalobkyně neporušila ani neohrozila žádný relevantní chráněný právní zájem. Uložení pokuty ve výši 220 000 Kč za porušení zákona o prodejní době o 2%, když podle žalované činí prodejní plocha provozovny žalobkyně 204,3 m², považuje žalobkyně za zcela zjevně nepřiměřené. Jakákoliv sankce by měla být uložena na spodní hranici zákonného rozpětí, neboť veřejnost se k zákonu o prodejní době staví negativně, k čemuž žalobkyně uvedla příklady komentářů z internetových diskuzí. Výše uložené pokuty je podle žalobkyně v rozporu s rozhodovací praxí žalované ve skutkově obdobných případech, kdy žalovaná uložila pokuty v rozpětí 10 000 – 20 000 Kč.
3. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že zákon o prodejní době na žalobkyni dopadá jako na podnikatele s živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „Velkoobchod a maloobchod“. Zákonodárce v zákoně o prodejní době jednoznačně stanovil, že není určující, zda podnikatel vykonává činnost prostřednictvím kamenných provozoven nebo internetových obchodů a nic na tom nemění ani distanční způsob uzavírání kupních smluv. Žalovaná zdůraznila, že je zapotřebí rozlišovat pojem „okamžik uzavření kupní

smlouvy“ a pojem „prodej“. Prodej je pojem širší. Omezení prodejní doby o vybraných státních svátcích na základě zákona o prodejní době dopadá na všechny fáze prodeje zboží, tj. na výběr, uzavření kupní smlouvy, zaplacení kupní ceny a převzetí výrobku, a to za předpokladu, že daná fáze probíhá v provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m². Na provoz internetových stránek či dovoz zboží kurýrem uvedený zákaz proto dopadat nebude. K námitce nezákonného výkladu pojmu „prodejní plocha“ žalovaná uvedla, že pokud není pojem upraven v českém právním řádu, je třeba analogicky vycházet z definice obsažené v evropské právní úpravě. Výklad pojmu nesměřuje v neprospěch žalobkyně, ani v neprospěch jiných maloobchodních či velkoobchodních podnikatelů. Definice v Nařízení naopak jasně a výstižně stanoví prostory provozovny, jež se započítávají do prodejní plochy, a proto poskytuje podnikatelům i dozorovým orgánům jednoznačné vodítko. Výši pokuty žalovaná považuje za řádně odůvodněnou a přiměřenou. Poukázala na okolnost, že roční obrat žalobkyně v roce 2016 činil 17,4 miliard Kč bez DPH, v roce 2017 téměř 21 miliard Kč bez DPH a v roce 2018 téměř 25 miliard Kč bez DPH, přičemž z konstantní judikatury soudů vyplývá, že uložená pokuta musí být v majetkové sféře pachatele deliktu znatelná. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

4. Žalobkyně v replice doručené krajskému soudu dne 29. 3. 2019 setrvala na své žalobní argumentaci.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i správní řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb, soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že v den státního svátku 28. 9. 2018 proběhla v provozovně žalobkyně na adrese Novinářská 6 v Ostravě kontrola dodržování zákazu prodeje

o státním svátku dle zákona o prodejní době. Na základě internetové objednávky, která byla téhož dne provedena inspektory prvostupňového správního orgánu v provozovně žalobkyně na výpočetní technice k tomu určené, bylo zboží v provozovně žalobkyně po zaplacení okamžitě vydáno. Součástí kontrolního zjištění je i účetní doklad k zakoupenému zboží, na němž je patrný den i čas prodeje, 28. 9. 2018 v 9:09 hod. Kontrolní zjištění jsou součástí protokolu o kontrole ze dne 28. 9. 2018 č. 401809280557301. Součástí protokolu je také odkaz na zjištění kontrolního orgánu z předchozí úřední činnosti, kdy v souvislosti s kontrolou, která proběhla u žalobkyně dne 8. 5. 2017 bylo provedeno dne 21. 8. 2017 přeměření prodejní plochy žalobkyně digitálním laserovým měřičem vzdálenosti BOSCH, typ DLE 40, kdy byla naměřena prodejní plocha 204,3 m², přičemž vedoucím provozovny bylo sděleno, že k žádné změně od té doby nedošlo. Správní orgán I. stupně vydal dne 9. 11. 2018 pod č. j. 1257P-40/18/Vác/Inf příkaz, jímž žalobkyni uznal vinnou za porušení právní povinnosti zákazu prodeje v maloobchodně podle § 1 odst. 1 písm. c) zákona o prodejní době, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 3 odst. 1 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor ze dne 3. 12. 2018. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 20. 12. 2018, č. j. 1257R-40/18/Vác/Inf, sp. zn. ČOI 125359/18/4000 uznal žalobkyni vinnou z porušení právní povinnosti tím, že v postavení provozovatele prodeje dne 28. 9. 2018 v provozovně na adrese Novinářská 3178/6a, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava porušila zákaz prodeje

v maloobchodě podle § 1 odst. 1 písm. c) zákona o prodejní době, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu (od 1. 7. 2017 přestupku) ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o prodejní době. Za spáchání uvedeného byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 250 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalované.

7. Podle ust. § 1 odst. 1 písm. c) zákona o prodejní době je na státní svátek Den vítězství, tj. 8. května, zakázán prodej v maloobchodě a velkoobchodě.
8. Podle ust. § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době se omezení prodejní doby uvedené v odst. 1 a 2 nepoužije na provozování prodejen, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m².
9. Podle nařízení Komise (ES) č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009, kterým se provádí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 295/2008, pokud jde o definice ukazatelů, technický formát pro předávání údajů, požadavky na dvojí oznamování pro NACE Rev 1. 1 a NACE Rev. 2 a odchylky, které lze udělit pro strukturální statistiku podniků („Nařízení“), se prodejní plochou rozumí odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj.: celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady, plocha za prodejními pulty, kterou používají prodáváci. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory.
10. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o prodejní době se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje prodej v maloobchodě nebo velkoobchodě, anebo prodej nebo výkup v provozovně uvedené v § 2 v době, kdy je jejich provozování zakázáno podle § 1 a 2 zákona o prodejní době.
11. Podle ust. § 3 odst. 2 zákona o prodejní době lze za přestupek podle odst. 1 uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč.
12. S ohledem na námitku žalobkyně ohledně nevhodnosti legislativního zakotvení zákazu prodeje ve vymezených dnech a zpochybnění jeho ústavnosti krajský soud ještě před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje za vhodné poukázat na skutečnost, že posouzením souladu jednotlivých ustanovení zákona o prodejní době s ústavním pořádkem České republiky se zabýval Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 26. 2. 2019 sp. zn. Pl. ÚS 37/16, jímž zamítl návrh skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení zákona o prodejní době pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Ústavní soud v označeném nálezu dospěl k závěru, že zákonná úprava není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, neboť rozhodnutí o tom, které svátky a dny pracovního klidu a kolik těchto dní je zapotřebí podpořit zákazem určitých pracovních činností, je věcí legislativního uvážení. Ústavní soud mj. zdůraznil, že regulace prodeje či určité výroby ve dnech pracovního klidu je v našich kulturních podmínkách tradicí více než jedno století a obdobná omezení se vyskytují i v zahraničních právních úpravách.
13. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně vyjádřenou v žalobním bodě 2) spočívající v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí v důsledku chybného výkladu zákona o prodejní době, resp. chybné interpretaci spojení „prodej v maloobchodě a velkoobchodě“ ve vztahu k internetovým obchodům. Žalobkyně v první řadě namítala nesprávnost názoru žalované, podle něhož pojmu „výdej zboží“ odpovídá pojem „prodej zboží“, v jehož důsledku je výdej zboží na základě zákona o prodejní době taktéž zakázán.

Soud podotýká, že si žalobkyně částečně protiřečí, neboť současně uvádí, že výdej zboží je pouze jednou z fází prodeje, resp. jedním z mnoha způsobů doručení zboží. Z žalobního tvrzení je zřejmé, že žalobkyně rozlišuje jednotlivé fáze prodeje, a proto pojem „prodej“ ve smyslu zákona o prodejní době nahrazuje pojmem „přímý prodej“ a považuje za něj okamžik uzavření kupní smlouvy. Soud je shodně s žalovanou toho názoru, že okamžik uzavření smlouvy (tj. kupní smlouvy jako konkrétního smluvního typu) nelze směřovat s pojmem prodeje, který má nepochybně širší význam. S uzavřením kupní smlouvy je spojen vznik právního titulu, na jehož základě smluvním stranám vznikají vzájemná práva a povinnosti. Pojem „prodej“ však zahrnuje vícero činností spojených s převodem vlastnického práva k věcem, je obvyklý pro hospodářskou aktivitu smluvních stran (typicky podnikatele) a zahrnuje i další práva a povinnosti s převodem vlastnického práva související. Pojem „prodej“ ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době proto nelze vykládat tak, že se týká pouze uzavírání kupních smluv v kamenné prodejně, popř. situací, kdy se veškeré fáze prodeje odehrávají v kamenné prodejně, jak navrhuje žalobkyně. Takový výklad nemá oporu v ust. § 1745 ani § 2079 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „OZ“) a je v rozporu se společenskou praxí. Výklad zastávaný žalobkyní je rozporuplný také proto, že sice rozeznává různé fáze prodeje, avšak pod pojmem prodej jako zákonným znakem objektivní stránky skutkové podstaty deliktu podle zákona o prodejní době chápe pouze jednu z jeho fází – uzavírání kupní smlouvy, zatímco jiné vylučuje.

14. Zakazuje-li však ust. § 1 odst. 1 zákona o prodejní době prodej v maloobchodě, dopadá zákaz prodeje nejen na činnosti spočívající v uzavření kupní smlouvy, nýbrž i na související podnikatelské činnosti, k nimž při prodeji dochází, tj. na zaplacení kupní ceny a převzetí (výdej) zboží. Za místo prodeje přitom nelze považovat pouze místo uzavření kupní smlouvy, jak uvádí žalobkyně, neboť v takovém případě by došlo ke směřování pojmu „prodej“ s přijetím nabídky ve smyslu § 1745 OZ. Okamžikem akceptace nabídky totiž prodej nekončí, neboť zákazník musí, chce-li zboží získat, zaplatit kupní cenu a zboží převzít, a prodávající musí umožnit zákazníkovi nabýt vlastnické právo a zboží vydat. Okolnost, že v řadě případů dochází k uzavření kupní smlouvy on-line, na výkladu obsahu pojmu „prodej“ nic nemění. Zákaz prodeje ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době se vztahuje na prodej v maloobchodě a velkoobchodě bez ohledu na to, zda dochází k uzavření smlouvy mezi kupujícími a prodávajícími on-line nebo off-line, resp. bez ohledu na to, jakým způsobem je podnikatelská činnost vykonávána. Uplatnění zásad *in dubio pro libertate* či *in dubio pro mitius* není na místě, neboť tyto dopadají na situaci, v níž vedle sebe existují dva srovnatelné právní výklady určitého ustanovení, přičemž orgán veřejné moci musí volit právní výklad pro jednotlivce příznivější. V projednávané věci však není podle názoru soudu pochybnost, zda pod pojem „prodej“ zařadit i jiná jednání subjektů práva než přijetí nabídky a uzavření kupní smlouvy.
15. Uvedenou argumentaci považuje krajský soud za vhodné doplnit důrazem na úmysl zákonodárce vyplývající z důvodové zprávy k zákonu o prodejní době, kterou zmiňuje ve svých úvahách o legitimitě cíle této zákonné úpravy také Ústavní soud v již shora zmiňovaném zn. sp. nálezu Pl. ÚS 37/16 (např. bod 37. nálezu). Soud nesdílí názor žalobkyně, že argumentace úmyslem zákonodárce je možná až tehdy, kdy si standardní výkladové metody vzájemně odporují. Krajský soud má naopak za to, že smysl zákonné úpravy je nutno mít na zřeteli, kdykoliv k aplikaci právní normy dochází. Podle důvodové zprávy je cílem zákona upravit

prodejní dobu v maloobchodě a velkoobchodě tak, aby byl stanoven obecný zákaz prodejní doby ve vyjmenované svátky a omezení prodejní doby na Štědrý den. Sociální dopady zákona mají být příznivé, neboť lidé budou mít více volného času, aby se mohli věnovat své rodině a koníčkům, na což klade zvýšený důraz i Evropská unie, neboť pracovní život by neměl negativně zasahovat do rodinného a osobního života. Smyslem zákonného omezení prodeje je rovněž ochrana základního práva zaměstnanců na uspokojivé pracovní podmínky zaručeného v čl. 28 Listiny práv a svobod (dále jen „Listina“) a práva na ochranu rodinného života zaručeného čl. 32 odst. 1 Listiny. Ústavní soud v označeném nálezu (bod 38.) dále uvedl: *„Obecně lze konstatovat, že výčet svátků (nejen obsažených v napadeném zákoně) je součástí české kulturní a duchovní tradice. Je proto legitimním cílem zákona umožnit zaměstnancům v pracovním poměru si tyto svátky v klidu připomenout a oslavit. Stejně tak je legitimní připomenout i všem ostatním, že je vhodné se v některé dny vyhnout nákupnímu shonu a věnovat se jiným činnostem s více duchovním zaměřením, ať již v kruhu rodinném, nebo ve společnosti těch, kteří sdílejí stejné hodnoty... Nelze rovněž přehlédnout, že dosud bylo zcela v dispozici podnikatele (zaměstnavatele), zda prožije svátky se svojí rodinou, zatímco jeho zaměstnanec byl v tomto ohledu výrazně omezen přáními a potřebami podnikatele (zaměstnavatele). Napadený zákon proto podporuje rovněž ideu rovnosti a příslušnosti k celku. Krajský soud uzavírá, že ve smyslu uvedeného není možné rozlišovat mezi jednotlivými fázemi prodeje, jak činí žalobkyně, když ze zákonného cíle, který je uvedenou právní úpravou sledován, logicky vyplývá, že zahrnuje zákaz prodeje ve všech jeho fázích, jinak by se přijatá právní úprava mýjela svým účinkem. Na základě uvedené argumentace shledal krajský soud druhý žalobní bod nedůvodným.*

16. Další žalobní tvrzení se dotýká nesprávné interpretace pojmu „prodejní plocha“ žalovanou (žalobní bod 3). S tímto tvrzením souvisí také námitka proti výpočtu prodejní plochy žalovanou, když žalobkyně má za to, že byl proveden výpočet celkové podlahové plochy její provozovny a nikoliv prodejní plochy (část žalobního bodu 1). Obsahem správního spisu (kontrolní protokol ze dne 8. 5. 2018) má krajský soud za prokázané, že správní orgán I. stupně vycházel, pokud jde o údaj o prodejní ploše provozovny žalobkyně, z kontroly a následného správního řízení, které u žalobkyně proběhlo na základě kontrolního zjištění ze dne 8. 5. 2017. Také krajskému soudu je tato věc známa z jeho úřední činnosti, když žalobkyně v této věci rovněž podala správní žalobu a věc byla Krajským soudem v Ostravě vedena pod sp. zn. 22 A 42/2019 a meritorně ukončena rozsudkem ze dne 20. 2. 2020, č. j. 22 A 42/2019-76. V označeném rozsudku se krajský soud otázkou výpočtu prodejní plochy žalované podrobně zabýval mj. s přihlédnutím k nákrese provozovny založené ve správním spise, z něž bylo seznatelné, kam mají zákazníci volný přístup a kde jsou rozmístěny pulty s počítači k objednávání zboží (body 16. až 18. rozsudku) a dospěl k závěru, že správním orgánem I. stupně určená výměra prodejní plochy provozovny 204,3 m² byla určena správně. Jelikož v nyní posuzované věci žalobkyně netvrdí, že by, pokud jde o půdorys provozovny a její vybavení, došlo k jakýmkoliv změnám oproti r. 2017, má krajský soud za to, že je zcela legitimní vycházet z měření provedeného kontrolním orgánem v r. 2017.
17. Ani námitku, že k vyměření prodejní plochy pracovníky správního orgánu I. stupně nedošlo při samotné kontrole, neshledal soud opodstatněnou. Výměra prodejní plochy je údajem v tomto případě konstantním, který nedoznal žádných změn, a proto doplnění důkazu přesným vyměřením až v průběhu správního řízení nezakládá vadu řízení.

18. Krajský soud má za to, že žalovaná použila pro posouzení věci zcela správně definici prodejní plochy uvedenou v Nařízení, tj. přímo použitelném předpisu EU, když český právní řád takovou definici neobsahuje. Podle žalobkyně, která považuje aplikaci Nařízení za užití analogie ve svůj neprospěch, je jediným ústavně konformním výkladem pojmu „prodejní plocha“ restriktivní výklad, který za prodejní plochu považuje pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi, nikoliv prostory, jež jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné. Žalobkyně však tento svůj názor nijak neodůvodňuje, neuvádí žádnou právní normu či

judikaturu, z níž by vycházela. Naopak postup žalované lze podpořit již výše zmíněným účelem, který sleduje zákon o prodejní době a který z důvodů již shora rozvedených dopadá na prodej ve všech jeho fázích, čemuž logicky musí odpovídat i vnímání prodejní plochy, která také musí zahrnovat realizaci všech fází prodeje. Definice uvedená v Nařízení pak považuje za prodejní plochu pouze takovou část provozovny, která je volně přístupná zákazníkům za účelem prodeje zboží, což podle názoru soudu plně odpovídá možnosti a potřebě realizace všech fází prodeje. K vhodnosti kritéria pro rozlišení zákonem dotčených prodejů, jímž je prodejní plocha přesahující výměru 200 m², se vyjádřil i Ústavní soud v již zmiňovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 37/16, když poukázal na okolnost, že uvedené kritérium je snadno ověřitelné a poskytuje možnost efektivního rozlišení, když na rozdíl od jiných kritérií (např. počet zaměstnanců či obrát) je pevné.

19. Shora uvedenou právní argumentací má krajský soud za vypořádaný žalobní bod 3) a částečně žalobní bod 1) v části týkající se zjištěné výměry podlahové plochy.
20. V žalobním bodě 1) žalobkyně dále namítla, že skutkový stav zjištěný inspektory správního orgánu I. stupně při kontrole dne 28. 9. 2018 neodpovídá skutečnosti. Krajský soud má obsahem správního spisu za prokázané, že v provozovně žalobkyně dne 28. 9. 2018 skutečně k prodeji zboží došlo, o čemž svědčí účetní doklad, z něhož je zřejmé, že žalobkyně umožnila daného dne ve své provozovně zboží objednat, zaplatit a převzít. Tuto skutečnost žalobkyně v průběhu správního řízení ani v podané žalobě nerozporovala. Krajský soud tudíž námitky žalobkyně proti obsahu kontrolního protokolu, které jsou navíc naprosto obecné a nekonkrétní, považuje za zcela irelevantní, když z rozhodných skutkových zjištěních vyplývá, že v provozovně žalobkyně bylo možné uskutečnit ve státní svátek prodej zboží a že k tomuto prodeji také došlo. Ani v této části proto neshledal 1.) žalobní bod důvodným.
21. Krajský soud neshledal důvodným ani čtvrtý žalobní bod, v němž žalobkyně namítla nepřiměřenost uložené pokuty za protiprávní jednání. Odůvodněním výše pokuty se podrobně zabýval již správní orgán I. stupně (str. 9 – 10 prvostupňového rozhodnutí). Vypořádal zde také námitku žalobkyně ohledně legitimního očekávání, v níž poukázala na obdobné příklady porušení zákona o prodejní době, kdy správní orgán I. stupně uložil právníkům osobám pokuty ve výši 10 000 - 20 000 Kč. Správní orgán I. stupně argumentoval tím, že přihlížel ke všem kritériím, k nimž byl povinen přihlídnout, ale také posuzoval individuální poměry žalobkyně s přihlédnutím k tomu, že praxí nemohou vznikat nedůvodné rozdíly. Žalovaná pak na základě odvolací námitky nad rámec argumentace správního orgánu I. stupně zdůraznila, že v případě žalobkyně se jednalo o opakované porušení zákona o prodejní době, když za obdobné jednání jí už byly pravomocně uloženy pokuty ve výši 200 000 Kč a 230 000 Kč. Dále žalovaná uvedla, že

nebyl naplněn hlavní cíl zákona, a to umožnit sladění pracovního a rodinného života zaměstnancům žalobkyně, když tito museli být přítomni na pracovišti a rodinného života se nemohli účastnit. Rovněž zdůraznila, že postihované protiprávní jednání dosahuje značně vysoké typové závažnosti, čemuž odpovídá i horní hranice zákonné sazby 1 mil. Kč a při opakovaném jednání až 5 mil. Kč s tím, že výši pokuty uložené žalobkyni je třeba posuzovat i ve vztahu k horní části zákonné sazby (odkaz na rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006 sp. zn. 1 Afs 50/2005). Žalovaná poukázala na represivní a preventivní účinky uložené pokuty, a to s odkazem na závěry NSS učiněné v rozsudku ze dne 13. 3. 2008 sp. zn. 1 As 9/2008. Zdůraznila dále, že dříve uložená pokuta neplnila preventivní účinky dostatečně, a proto bylo namístě pokutu zvýšit. Dále žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobkyně se řadí mezi velké společnosti, když její roční obrat za r. 2016 činil 17,4 miliard Kč bez DPH, za rok 2017 činil téměř 21 miliard Kč bez DPH, a podle předběžných výsledků v r. 2018 dosáhla obratu téměř 25 miliard Kč bez DPH. Uložená pokuta přitom musí být znatelná v majetkové sféře delikventa tak, aby pociťoval negativní ekonomické důsledky.

22. Krajský soud s přihlédnutím k tomu, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba co do důvodů pohlížet jako na jeden celek, má za to, že argumentace správních orgánů obou stupňů

ohledně výše uložené pokuty plně ob stojí. Žalobkyně je obchodní společností s ročním obratem pohybujícím se v řádu miliard a peněžitá sankce jí byla vyměřena v dolní části zákonné výměry, jejíž maximální výše může činit až 1 000 000 Kč. Soud má rovněž za dostatečně prokázané, že se žalobkyně deliktního jednání dopustila opakovaně. Soud také shodně se správními orgány obou stupňů zdůrazňuje, že citelnost pokuty je jejím zamýšleným účinkem, neboť jen tak může plnit funkci preventivní a represivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541). Ze stejných důvodů nelze uvažovat o upuštění od uložené sankce. Argumentace žalobkyně tím, že prodejní plocha provozovny, v níž došlo k porušení zákona o prodejní době, přesahuje zákonnou hranici 200 m² jen o 4, 3 m², což představuje 2 %, považuje krajský soud za zcela nepřijatelnou a průměr s překročením rychlosti v dopravním provozu za nepřipadný. Taková úvaha je v přímém rozporu se smyslem zákonné úpravy (blíže viz odst. 15. tohoto rozsudku). Také názor žalobkyně, že jejím postupem nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem, je zcela mylný. V této souvislosti krajský soud opětovně odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu o prodejní době a nález ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 37/16, který jej vyložil z několika úhlů pohledu (srov. zejména bod 37. a 38. nálezů). Argument žalobkyně odkazující na negativní postoj veřejnosti pak považuje krajský soud za irelevantní. Zákon o prodejní době byl přijat ústavně konformním způsobem, přičemž byl současně ze strany Ústavního soudu podroben testu racionality. Veřejné mínění je atributem, kterým se soudce v zájmu nezávislosti a nestrannosti výkonu soudcovské funkce nesmí při výkonu své funkce nechat ovlivnit (srov. ust. § 80 odst. 2 písm. d) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění).

23. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalované dle obsahu soudního spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. dubna 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu